

กฐินคุณยาย

คุณยายไม่เคยพูดว่า วัดสร้างเสร็จได้เพราะยาย เมื่อวัดมีเจ้าอาวาสปกครองแล้ว คุณยายก็วางมือจากงานบริหารทุกอย่าง ท่านอยู่ง่ายกินง่าย ทำตัวเองราวกับผ้าขี้ริ้ว คอยดูแลความสะอาดเรียบร้อย ช่วยเป็นหูเป็นตา หากพบว่ามีอะไรที่จะเสียหาย ก็จะมาราบพระมาบอกให้ฟัง แล้วท่านก็ไป ไม่ออกความเห็น พระเห็นสมควรจะจัดการอย่างไรก็ทำไป

คุณสี น้ำใจของคุณยาย จากที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอาจารย์ แล้วลดตัวมาเป็นเพียงเด็กวัด....

คุณยายจะมีอายุครบ ๘๐ ปี ในวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๒ ที่จะถึงในไม่ช้า แต่ท่านยังแข็งแรงกระฉับกระเฉง

ทุกวันนี้คุณยายทำภาวนา มีเวลาว่างก็ปลูกต้นไม้ ถอนหญ้า ทำเท่าที่กำลังของคนอายุ ๘๐ ปีจะทำได้

วันหนึ่ง คุณยายนั่งถอนหญ้าอยู่ในวัด ถอนไปเรื่อย ๆ ทำทางสงบเหมือนตริกอยู่ในธรรม อาตมาจึงเข้าไปถามท่านว่า

“ยาย...นี่ทำอะไรอยู่หรือ”

“ยายถอนหญ้าไปก็ระลึกชาติถอยหลังไปเรื่อย ๆ ไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีต กว่าจะมาเป็นพระพุทธเจ้าได้ ท่านสร้างบุญอะไรมา มีขั้นตอนอย่างไร ยายอ่านหนังสือไม่ออก อ่านพระไตรปิฎกไม่ได้ เลยต้องใช้วิธีนี้ ระลึกชาติถอยหลังไปดูว่า พระอรหันต์ต่าง ๆ สร้างบุญอย่างไรจึงมาเป็นพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าสร้างบุญอย่างไร หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสอนให้ ก็ทำมาเรื่อย ๆ

ยายเห็นว่า ภพเบื้องหน้า ถ้าจะรวบรวมคนสร้างบารมีอย่างจริงจังตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย นอกจากจะต้องรักษาศีลและทำสมาธิภาวนาอย่างเต็มที่แล้ว ยังต้องทำทานอย่างชนิดไม่ใช่ตามกำลัง แต่ต้องเต็มกำลัง อีกด้วย เพื่อจะได้เสบียงกองโต ๆ เกิดก็ชาติ ๆ เเสบียงจะได้ไม่ขาดแคลน

เมื่อเราทำบุญทำทานกันเต็มทีอย่างนี้ ไม่ว่าจะเกิดกี่ชาติ ๆ
ต่อไปในเบื้องหน้า แม้เมื่อจะเกิดก็เลือกเกิดได้ เลือกพ่อเลือกแม่ได้
เมื่อโตขึ้น จะทำมาหากินก็มีทุนพร้อม จะหยิบจะจับอะไรก็สำเร็จ
ทุกอย่าง ยิ่งเราต้องการไปเป็นทีมใหญ่เท่าไร เราก็ยิ่งต้องสร้างทาน
บารมีให้มากขึ้นเท่านั้น จะได้พอเลี้ยงกันทุกคน ยายกำลังระลึกดูว่า
จะทำอะไรให้ได้บุญใหม่ ๆ แล้วชวนพวกท่าน ขนญาติโยมที่เคยขุดดิน
ก่อนแรกสร้างวัดตั้งแต่เริ่มจนถึงคนใหม่ ๆ นี้ไปให้หมด แล้วให้มีเสบียง
เต็มที ไม่ยากจน เกิดมาแล้วมีทุกอย่างพร้อม มาปฏิบัติธรรมกันจริง ๆ”
คุณยายตอบพร้อมกับขยายความให้ฟัง

อยู่มาวันหนึ่งคุณยายก็มาเล่าให้ฟังว่า คุณยายไปขอเป็น
ประธานกฐินกับหลวงพ่อรัณมชโย ท่านก็อนุญาต คุณยายบอกว่าได้
ตรวจมาหลายปีเต็มที่แล้ว ไม่ว่าจะนั่งเข้าที่ดู จะถอนหญ้า จะปลูกต้นไม้
ก็ตริกันไปด้วย ไม่เห็นว่ามีทานบารมีอะไรจะยิ่งใหญ่เท่ากับกฐิน ปีนี้
คุณยายอายุ ๘๐ ปีแล้ว อยากจะสร้างบุญใหญ่ ๆ กับเขาสักที จะขอ
เป็นประธานกฐินสักครั้งเถอะ ตลอดชีวิตนี้ไม่เคยเป็นเลย ตอนนี้อย่าง
มีแรงพอบอกบุญคุณยายจะบอกให้เต็มทีเลย บางคนเขามาช่วยสร้างวัด
ตั้งแต่ต้น หลัง ๆ นี่หายหน้าไปก็มี ไปอยู่ต่างจังหวัดบ้าง ต่างประเทศ
บ้าง บางคนก็แก่แล้ว มาบ่อย ๆ ไม่ค่อยได้ โอกาสทำบุญก็หย่อนไป
ท่านอยากให้เขาได้บุญเยอะ ๆ จะไปตามเขามาให้หมด

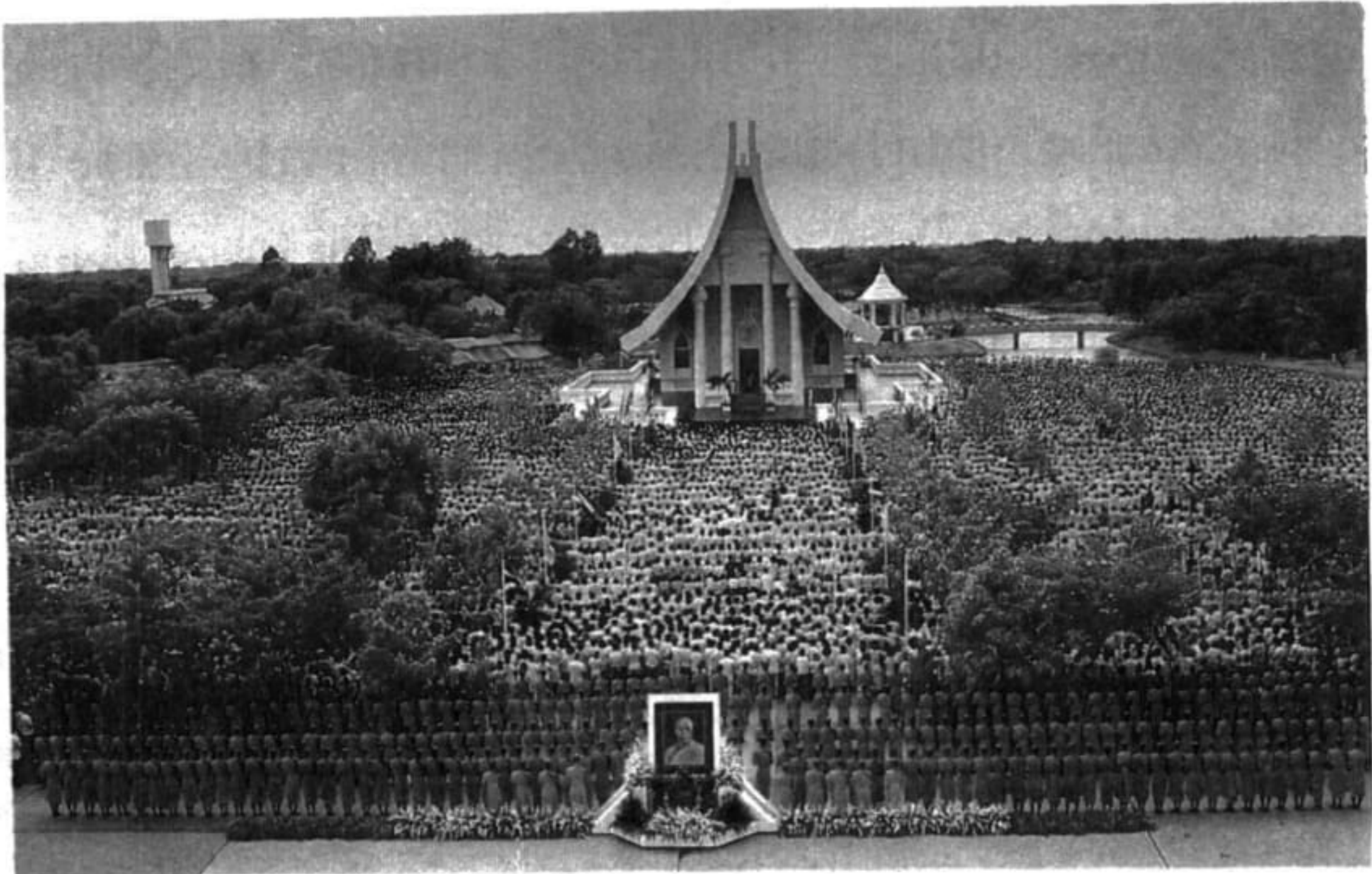
คุณยายดีใจมาก รีบไปบอกพระทุกรูปในวัดเลย เจอลูกศิษย์
ยายก็บอกให้รู้

คุณยายบอกว่า ทำบุญครั้งนี้ นอกจากจะได้บุญใหญ่ซึ่งทำได้ยากแล้วยังเป็นการสร้างบุญเป็นทีม เป็นสามัคคีธรรม เกิดต่อไปก็ชาติ ๆ จะได้อยู่ในวงศ์บุญด้วยกัน ในกลุ่มคนสมาธิปฏิบัติด้วยกัน ต่างคนต่างก็เป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่กัน ไม่ต้องว่ากล่าว ไม่ต้องติเตียนกัน เห็นหน้าก็ให้รู้ใจกันเลย

คุณยายขอให้พระทุกรูป เจ้าหน้าที่ทุกท่าน รวมทั้งเด็กวัดทุกคน ให้ช่วยกันบอกบุญให้เต็มที่ อย่าปล่อยให้คนแก่คนแก่ที่เคยร่วมบุญกันมาต้องหลุดไปแม้แต่คนเดียว เราเหนื่อยกันมามากแล้ว

พวกเราเกิดกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว เมื่อตอนมาเกิดเรามากันเป็นทีมใหญ่ก็จริงอยู่ แต่เจ้ากรรม บุญของแต่ละคนมาไม่สมบูรณ์ บางคนทานหย่อนแต่ศีลดี บางคนทานดีศีลหย่อน บางคนทานดี ศีลดี แต่สมาธิหย่อน บางคนสมาธิดี ศีลดี แต่ทานหย่อน สิ่งเหล่านี้ ทำให้หมู่คณะของเราที่เกิดพร้อม ๆ กันกระจัดพลัดพรายกันไปคนละมุมโลก ยายบอกยายก็เสียดายเขา แต่ตอนนี้เขาก็รู้ตัวว่าเขาขาดสิ่งหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าขาดอะไร เขาเที่ยวตามหา แต่ไม่รู้ว่าหาอะไร ถ้าทราบได้ยังไม่เจอหมู่คณะเราที่ทำบุญนั่งสมาธิกันพร้อมหน้าพร้อมตา เขาก็ยังหาไม่เจอหรือกว่าเขาขาดอะไร ถ้ามาเจออย่างนี้เมื่อไรเขาจะรู้ ยายจึงอยากให้กฐินยายกองใหญ่ ๆ และเป็นกองกฐินชนิดข้ามประเทศ

ดูเถอะ ยายอ่านหนังสือไม่ออก แต่อยากให้กฐินข้ามประเทศ ยายอยากให้พวกเราที่กระจัดกระจายอยู่ในประเทศต่าง ๆ ได้มารวมกัน

สักที จะได้เป็นบุญติดตัวเขาไป เสรบียงของเขาจะได้เยอะ ชาติดต่อไป
ที่เกิดมาจนจะได้เลิกกันที่ เพราะบุญกฐินเป็นบุญใหญ่ ช่วยให้หายจน
คนเราถ้าเกิดมาจน ถึงแม้จะศรัทธาในพระพุทธศาสนาเท่าไร ก็ไม่มี
สิทธิมานั่งอย่างนี้ ต้องหาเช่ากินค่า เมื่อหายจน ก็มีโอกาสมารักษาศีล
มาทำภาวนาได้เต็มที่ แล้วเราจะได้ไปนิพพานพร้อม ๆ กัน

คุณยายบอกฝากหลวงพ่อกว่า

“ยายอยากเห็นญาติทางธรรมมาร่วมทำบุญกันอย่างเต็มที่
ท่านนะ นั่งสมาธิแล้ว อธิษฐานว่า ใครก็ตามที่เคยทำบุญมาด้วยกัน
ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ขอให้เขาได้ข่าวบุญ ให้ได้ทำบุญครั้งนี้ ยายสงสาร
เขา เขากำลังดิ้นรนอยู่ แต่เขาไม่ได้ข่าวเรา ช่วยส่งข่าวไปให้ถึง ถ้า
เขาได้ยินจะเข้าใจทันที บุญในตัวเขาจะเตือนเขา

ยายเอาตัวรอดได้แล้ว ยังห่วงแต่คนอื่น ๆ อยู่ อยากให้รอดทุกคน ท่านช่วยยายด้วยนะ เพราะนั่นเป็นการช่วยหมู่ญาติ และช่วยตัวเองให้ได้บุญด้วย....”

นี่คือสิ่งที่คุณยายขอร้อง
ไม่เคยเห็นใครใจใหญ่ ใจใสเหมือนท่าน
ห่วงแม้คนที่อยู่กันคนละมุมโลก

คุณยายยังบอกอีกว่า

“ถ้าเราเกรงใจไม่บอกญาติพี่น้องเพื่อนฝูงให้มาร่วมทำบุญก็เท่ากับเรา **ฆ่าเขาทิ้ง**” คุณยายใช้คำนี้ การชวนเขาทำบุญเป็นการ **“เก็บสมบัติ”** ให้เขา ถ้าเราไม่บอกเขาก็เท่ากับว่าเราปล่อยให้เขาจนในภพชาติต่อไป

ถ้าชาตินี้ไม่บอกเขา เขากับเราก็จะค่อย ๆ ห่าง คุณยายใช้คำว่า **ห่างทีละกีบ** แล้วก็**ห่างทีละสอก** แล้วก็**ห่างทีละวา** ในที่สุดห่างเป็นโชน

ยายขยายความให้ฟังว่า สมมติว่าชาตินี้เป็นพ่อกับแม่เรา แต่เพราะไม่ได้ตามท่านมาสร้างบุญร่วมกับเรา ชาติหน้า อย่างมากก็เป็นแค่ลุงป้าน้าอาของเรา นี่ห่างไปคืบหนึ่ง พอมาเป็นลุงป้าน้าอาเรายังมีความเกรงใจมากขึ้น ไม่บอกบุญท่าน ชาติต่อไปอย่าว่าแต่ไม่เจอเลย ถึงเจอเราก็จะบอกจะเตือนเขาไม่เต็มปาก ความเป็นญาติก็จะห่างต่อไปอีก ชาติต่อไปจากนั้น อย่างดีก็เป็นเพื่อนบ้าน ก็วยิ่งห่างออกไปอีก โอกาสจะสร้างบุญด้วยกันก็หย่อน อีกชาติหนึ่งข้ามไป

อย่างดีก็เป็นคนหมู่บ้าน คนตำบลเดียวกัน ต่อ ๆ ไปก็อาจเกิดกันคนละประเทศเลย

“การชักชวนเขาทำบุญเป็นการเก็บสมบัติให้เขา การบอกบุญไม่ใช่การรบกวน หากเราเกรงใจเขา ก็เท่ากับเราปล่อยให้เขาอยากจนในภพชาติต่อไป อย่าเกรงใจในเรื่องที่ไม่ควรจะเกรง ขอให้ตั้งใจบอกให้เต็มที่ มิฉะนั้น จะเป็นการใจร้ายกับญาติของเราที่ทำบุญข้ามภพข้ามชาติมาด้วยกัน เรามาช่วยเก็บสมบัติให้ญาติ ทำให้เต็มที่แล้วเราจะภูมิใจ วันหนึ่งข้างหน้าหากเป็นมนุษย์ ก็จะได้ความมั่งคั่ง ได้รับแต่สิ่งที่ดีงาม หากไปเป็นชาวสวรรค์ ก็จะได้เสวยทิพย์สมบัติ ได้รับการเคารพการขอบคุณจากผู้ที่เราไปบอกบุญเขา ขอให้ทำกันให้เต็มที่เถอะ อย่าทอดทิ้งใคร ๆ เลย”

ฟังคุณยายพูดอย่างนี้แล้ว ทำให้ย้อนไปนึกถึงเมื่อครั้งยังนั่งสมาธิกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ยายเคยพูดกับหลวงพ่อกว่า

“ยายไม่ใช่จะยกตัวเองหรือกนะ แต่ว่าเป็นความจริง โยมพ่อ โยมแม่ของท่านห่วงท่านก็เฉพาะในชาตินี้ กลัวท่านจะตั้งหลักฐานไม่ได้ ห่วงฐานะ ห่วงครอบครัวของท่าน กลัวท่านเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ยายห่วงท่านข้ามชาติ กลัวท่านไม่ได้ไปนิพพาน ยายจึงจำใจจำใจท่านตั้งแต่ก่อนบวช ก็อย่าโกรธยายเลย ยายห่วงข้ามชาติจริง ๆ”

ดูเอาเถิด ดูน้ำใจของคุณยาย ใครที่อยู่ใกล้ชิดท่าน อยู่ในสายตาของท่าน ท่านยังเป็นห่วงเป็นใยถึงขนาดนี้ แล้วคนที่อยู่ห่างไกลละท่านจะห่วงใยขนาดไหน

พวกเราทุกคนนะ อย่าท้อถอย อย่าเบื่อหน่ายที่จะสร้างบารมี
แต่จงมีความอาจหาญว่าเรিং มองทุก ๆ คนในโลกนี้เป็นเสมือนญาติ
ของเรา แล้วให้เขาได้สร้างบุญ

จงเปลี่ยนความเหน็ดเหนื่อย เปลี่ยนหยาดเหงื่อแรงกาย
ทั้งหมดของเรามาเป็นบุญให้ได้

เราจึงไปตามญาติพี่น้องทุกคน ไปตามเพื่อนฝูงและคนที่
เรารู้จักทุกคน แม้แต่คนที่เราเพิ่งพบหน้า หากเห็นว่ามีแววพอจะพูด
กันรู้เรื่องก็บอกบุญเขา ให้เขาได้มีโอกาสรสร้างบุญใหญ่ครั้งนี้กับเรา
มาร่วมสร้างหนทางไปพระนิพพานด้วยกัน

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ นี้

ณ ธุดงค์สถาน วัดพระธรรมกาย จ. ปทุมธานี

เราทุกคน จะแต่งกายสีขาว มาถึงวัดแต่เช้า

มาทำบุญตักบาตร

สวดมนต์ นั่งสมาธิ

ถวายสังฆทาน

แล้วร่วมในพิธีทอดกฐินด้วยกัน โดยมี

คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

เป็นประธาน